

ב"ה

דבר מלכות

3

עצה להבאת הגאולה: נדר על דעת רבים / משיחת ש"פ קרח החשמ"ט

חיים נצחיים - מוסף מיוחד לג' תמוז

8

החידוש המיוחד בנושא דורנו לגבי הנשיאים שלפניו / קטעים אודות נצחיותו של נשיא הדור

זמן הגאולה

11

איך יכול 'חלק' להבין 'הכל' / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

13

המענה לשואלים: מה יאמר העולם? / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

כתי"ק - פרסום ראשון

14

היכן רמוז שם המחבר בשם הספר "היום יום" / צילום נדיר ממענה כ"ק אד"ש מה"מ

ליזכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו
שגלוב

ליזכות חיים אברהם בן צילה ומרים עטיל בת רוזה

לרגל יום נישואיהם - ה' תמוז

לאורך ימים ושנים טובות מתוך בריאות נכונה, ולקבל פני כ"ק אד"ש משיח צדקנו תיכף ומיד ממ"ש

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 0667-960-03 • פקס: 960-7219 (03)

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

*אע"פ צדקת צדק (יכוני)

ב"ה. אי תמוז, ה'תשד"ט.

כ"ק אדמו"ר שליט"א

בהמשך להוראת כ"ק אד"ש אלי (בר"מ אד"ש) להדפיס הערות וציורנים ללוח היום יום שנתוספו
אצלי במשך שנתיים (מעת הו"ל ספר הא' בשנת תשס"ב) - גוף הספר היינו התערות וציורנים כבר
במצא בדפוס. - וועד דא אצלי אצלי אצלי

מז"ב: 1) רשימת עסקנותו של כ"ק אדמו"ר שליט"א (תשס"ב-תשד"ט).

2) מפרטות. - מאע"ט "צדקת צדק" אצלי אצלי אצלי

ב"ה. ש"פ"אות:

כ"ק אדמו"ר הוהר"י"צ באב"ק שלו (פיוס כ"ף כטלו, תש"ב) כותב: "את הלוח יכנה בשם היום יום" ויש
להעיר ששמותיו אק' של כ"ק אדמו"ר הוהר"י"צ פרופז בו (באמצע השם תיבות). וכן שמוהיו
אק' של יבל"ש ארוכים - כ"ק אדמו"ר שליט"א פרופז בספרו תיבות של תיבות "היום יום".
וכן יש להעיר ע"פ המבואר בכמה ספרים שהמחברים רצו שם בשם אספר וכן (כמה פה) גם שם אכיה
וכן פה - מוכב בספר מרוקא שצריך אדם לרשום שמו בהחלת פטרו :

1) "היום" (יום) במילואו (פילוי יודי'ן): אי"י יוד' ויא"ו פ"ס (עם הכולל) בביב"ט' 138 כפנין שם
אראון של פתבר הלוח - כ"ק אדמו"ר שליט"א.

2) "היום" (יום) כפ"לוי כזה: אי"י יוד' ויא"ו פ"ס (עם הכולל) עולה 124 כפנין שם השני של
כ"ק אדמו"ר שליט"א כתבו בל"ק (באשפת אור ע"ן).

3) כן אי"י"ם (במספר קטן) עולה 16 בביב"ט' שם השני של כ"ק אדמו"ר שליט"א (כתבו בל"ק - במספר
קטן).

4) "היום" יום" בביב"ט' 117 ועם שבע אותיותיו (ראו תקופת בעל הש"ס לספרו) בביב"ט' 124 (כפנין
שם השני של כ"ק אד"ש).

5) "היום" יום" (מספר קטן) עם ב' כולל בביב"ט' 29 כפנין בביב"ט' של שם אכיו של - יבל"ש ארוכים -
כ"ק אד"ש.

6) "היום" יש בו ב' אותיות דש' הוי' בצירוף: ה"י. וראה זה פלא שצירוף ש' הוי' - הוי' ה
הוא הודש שבת וד"ל.

היכן רמוז שם המחבר בשם הספר "היום יום"

בעמדנו בימי הגאולה ג' – י"ב-י"ג תמוז, הננו מביאים בזה צילום נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעורך הספר "הערות וציונים ללוח היום יום" הרב מיכאל אהרן זעליגסאן, מתאריך דשבת זו – ה' תמוז, וכן הגהת כ"ק אד"ש על פרפראות שכתב הנ"ל אודות הרמז בשם הספר "היום יום" לשמו של המחבר – הלא הוא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

פענוח המענה:

הנ"ל כתב שגוף הספר (הערות וציונים) כבר נמצא בדפוס, כ"ק אד"ש מה"מ הדגיש תיבות "נמצא בדפוס", וכתב: – ועפ"ז בטח אפשרי שיו"ל ליב-יג תמוז.

על אופן כתיבת שנת תשד"מ סימן כ"ק אד"ש מה"מ כוכבית ורשם בראש הדף:

(* ע"פ יד [החזקה] קדוה"ח [=הל' קדוש החודש] פי"ד, ב [בסופה]).

ב"פרפראות" העביר כ"ק אד"ש מה"מ קו מחיקה על סעיפים 2-3-4 בהם חישב עורך הספר גימטריא של שמו השני של כ"ק אד"ש מה"מ אבל ללא האות ע"ן, ועל כך כתב כ"ק אד"ש מה"מ: – "מענדל" צ"ל דוקא בעיין, שהרי הוא ע"ש הצ"צ.

בסעיף 1 בו דובר על גימטריא של שמו הראשון, העביר כ"ק אד"ש מה"מ קו מחיקה על תיבת "הראשון", וכתב: הקודש.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

המדור הקודם נ'יצוצות של משיח' מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כתי"ק הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

עצה להבאת הגאולה: נדר על דעת רבים

ידוע הסיפור על גדול בישראל, אשר אמר שבבואו למעלה (אחרי 120 שנה) יעשה רעש שהקב"ה יביא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין לא באה – אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גרם לו "לשכוח" ככיכול בנוגע להבטחתו ● יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על דעת רבים, אשר אז הרי הדין הוא ש"אין לו התרה בלא דעתם" ● משיחת ש"פ קרח, ה' תמוז ה'תשמ"ט – מונה, תרגום מאידיט

התחתון) יהי' (משנת ת"ש ולהבא, עד סוף זמן הגלות) מקור המעינות – מקור מים חיים – דהפצת המעינות חוצה, וממנה יוצאה אורה – מלמטה למעלה – לכל העולם כולו, גם בחצי כדור העליון, להיפך מסדר העבודה דרבותינו נשיאנו שלפניו – שמחצי כדור העליון הגיע – מלמעלה למטה – בכל העולם.

וכפי שרואים בפשטות בעיני בשר – מראה באצבעו ואומר זה – שאע"פ שביאת בעל הגאולה בחצי כדור התחתון ה' גלות בתוך גלות (בערך לעיר ליובאוויטש כו') – הרי דוקא ע"י ביאתו וקביעת מקומו כאן, נתחזקה ונתרחבה ועד שלא בערך, עד באופן חדש, העבודה ד"ליובאוויטש", הפצת היהדות והפצת המעינות חוצה, כולל ובמיוחד באהבת ואחדות ישראל² (הפירוש (והעבודה)

א. כשם שבעולמות בכלל נעשה דירה לו ית' דוקא בעוה"ז התחתון, ועי"ז נעשה עלי' בכל העולמות – כמו"כ הוא גם בעוה"ז עצמו, שהשלימות שבזה נפעלת בחצי כדור התחתון (ששם לא ה' מ"ת), ועי"ז נעשה עלי' בכל העולם, גם בחצי כדור העליון.

וי"ל, שמכיון שהדור (דבעל הגאולה) אוחד בסוף העבודה בזמן הגלות, קרוב וקודם לגאולה, וישנה כבר ה"טעימה" בעניני הגאולה (כנ"ל*) – לכן, סיבב הקב"ה את הסיבות שבעל הגאולה ילך ממקום אבותיו ויגיע לחצי כדור התחתון, ויקבע שם מקום דירתו ומקום עבודתו (בעשר שנים האחרונות שלו בעלמא דין') – כך שדוקא במקום זה (בחצי כדור

(1) גמר ושלימות עבודתו בעולם הזה, ועד להסתלקותו (בחצי כדור התחתון) – שאז נתגלו כל מעשיו ועבודתו ותורתו שעבד במשך ימי חייו, ועד

(* ס"ד בהשיחה [התועדויות תשמ"ט ח"ג ט"ע 407 ואילך].

שהו פועל ישועות בקרב הארץ (אגה"ק סכ"ח), למטה מטה.

(2) ואף שאין אתנו יודע עד מה בגודל פעולות

ד"לויבאוויטש³), לגבי כפי שזה הי' ע"י רבותינו נשיאינו שלפניו בחצי כדור העליון (כולל גם בהעיר "ליובאוויטש"),

ובאופן כזה שדוקא ממקומו בחצי כדור התחתון מתפשטים המעינות חוצה, בכל העולם כולו, גם בחצי כדור העליון – "זפרצת" ימה וקדמה וצפונה ונגבה⁵ – בהרחבה יתירה מכפי שהי' עד אז,

החל בשנת ת"ש, שבעל הגאולה הגיע לכאן, ואח"כ במשך העשר שנים (עד תש"י) שעבד עבודתו, וגם אח"כ – באופן דפועלה נמשכת והולך ומתפשט באופן דמוסיף והולך ואור, ע"י תלמידיו ושלוחיו, בפרט שכבר אוחזים בשנת הארבעים מאז תש"י, ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועיניי לראות ואזניי לשמוע", וקאי איניש' אדעתא דרבי⁷, והולך

רבותינו נשיאינו, ובפרט בנין עיקרי דהפצת המעינות חוצה ואהבת ישראל וכו' – מ"מ, ההוספה בזה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר בחצי כדור התחתון נראה בגלוי לעיני בשר בנייני מעשה בפועל, והרי המעשה הוא העיקר.

(3) ראה ספר הזכרונות ח"א ס"ע 17. ע' 55. ע' 342. ושם: ליובאוויטש איז געבויט אויף אהבה. ליובאוויטש איז דער צינור פון חסיד'ישער אהבה און ידידות.

(4) ולהעיר מפירוש החסידים (ונתקבל אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר) ש"פרצת" הוא גימטריא 770, מספר הבנין, ביהכנס'ס וביהמ"ד ומקום דירתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר (מקומו הקבוע בחצי כדור התחתון).

ולהוסיף, ש-770 הוא במספר של שבע (כמה פעמים שבע; עשר פעמים שבעים ושבע; שבע בכפליים), המרמז על העבודה ד"בהעלותך את הנרות ג' שבעת הנרות" (העבודה ד"פרצת ימה גו", דוגמת המנורה שממנה אורה יוצאה לכל העולם), להאיר את ה"נר ה' נשמת אדם" של כל א' מישראל, הנכלל בהשבעה סוגים של כל ישראל (לקו"ת ר"פ בהעלותך), באופן של אהבת ואחדות ישראל, ועל ידם – בכל העולם כולו, שנחלק לשבע דרגות (ז' מדות, שבעת ימי הבנין).

(5) ויצא כח, יד.

(6) אפילו דרגת אנוש (ראה לקו"ת שה"ש כה, א. ובכ"מ).

(7) תבוא כט, ג. ע"ז ה, ריש ע"ב.

ומוסיף אור.

ב. ויש לקשר זה עם פרשתנו [כידוע שמועדי השנה יש להם שייכות להפרשיות שבהם חלים] – פ' קרח, ע"פ המבואר בחסידות⁸ בטענת קרח⁹ "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשא על קהל ה'" – שעצם טענתו של קרח היא נכונה, כיון שראה המעלה שישנה דוקא אצל המקבל, בתחתונים (בחי' רביעי), אפילו לגבי המשפיע, עליונים (בחי' שלישי) – כי הכוונה (דנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים) נשלמה דוקא בתחתונים; אמנם הטעות בזה הי', כי המעלה בגלוי תהי' רק לעתיד לבוא, לאחרי שישנה הקדמת העבודה דהמשכה והשפעה דהעליונים בהתחתונים, וגמר הבידור דהתחתון (לוי מבחי' גבורות) שבא עי"ז שלפנ"ז מקבל מהעליון (כהן איש החסד).

ועפ"ז יש לומר הפי' פנימי ("יינה של תורה") בפי' רש"י הראשון בפרשתנו – "פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא": חלק הדרוש (שבדרוש¹⁰) שבתורה – "מדרש (רבי תנחומא) מגלה הטוב וה"יפה" ב"פרשה זו", פ' קרח (משא"כ ע"ד הפשט, בגלוי ובחיצוניות – מעשה קרח אינה "יפה") – כפי שטענת קרח היא למעליותא מצד (שראה) הסדר שיהי' בפועל בגאולה העתידה לבוא, כשיהי' הענין ד"תנחומא" מל' תנחומין ונחמה על הגלות.

(8) ראה לקו"ת פרשתנו נד, ב ואילך, וש"י. אוה"ת פרשתנו ע' תרפ. תרצב. סד"ה ויקח קרח העת"ד. קונטרס ג' תמוז שנה זו ס"ד ואילך. ובכ"מ

(9) פרשתנו טז, ג.

(10) כי במדרש עצמו ישנם פירושים ע"ד הפשט (כמובן מזה שרש"י בכ"מ מביא פירוש ממדרש ואינו מזכיר שזהו ממדרש), וכן לאידך – ישנם דרשות שהובאו בספרי פשט (וגם בפרש"י מובאים עניינים של דרש (ורש"י מדגיש שהוא דרש) אלא שהם קרובים לדרך הפשט); ואילו כאן כתב רש"י שפרשה זו נדרשת במדרש רבי תנחומא, היינו – דרש שבדרש.

המענה לשואלים: מה יאמר העולם?

אמנם עדיין יכולה להשאל השאלה – כפי שישנם ששואלים: [.] מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"יפוצו מעינותיך חוצה", ובמיוחד – בקירוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר?! אמנם זהו עבודה מאוד גדולה ונעלית – אבל צריכים לכאורה להתחשב – טוען הוא – עם העולם!

והמענה על-זה הוא: העולם כבר מוכן ("שוין צוגעגרייט, פאָרטריק!") כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי שזה מלוּבש בכלים דלבושי הטבע – יראה איך שהעולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו. (משיחות יום ה' פ' קרח, בדר"ח תמוז וש"פ קרח, ג' תמוז ה'תשנ"א – מונה, תרגום מאידית)

ללמוד מפיקחותו של קרח

יהודי צריך ללמוד מקרח (כפי שקרח כתוב בתורה) גם לימוד חיובי [נוסף להלימוד "ולא יהי' קקרח ועדתו" (והתשובה שצריכים לעשות באם נכשלו בזה ח"ו)] – שהוא (היהודי) פיקח, מעם חכם ונבון, ועליו לדעת את מעלותיו, כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שכשם שצריכים לדעת את חסרונות העצמיים על-מנת לתקנם, כך צריכים לדעת מעלות העצמיים בכדי לנצלם במילואם, צריך היהודי לדעת כי הוא פיקח והוא "עבד מלך מלך" (גם בגלות), ועליו להראות שמבלי הבט על כך שהוא נמצא בעולם שיכולים בו לעשות טעות, הוא מנצל את פקחותו בכדי לא ליכשל, ועוד ועיקר – הוא מנצל את פקחותו בכל העניינים הקשורים עם עבודת השי"ת בלימוד התורה וקיום המצוות וכו', עד באופן של "נדבה רוחו אותו לשרתו ולעבדו כו", עד שהוא מגיע ל"נתקדש קדש קדשים ויהי' ה' חלקו ונחלתו" – עי"ז שהוא מגלה בעצמו את בחי' הכהן גדול שבו (ע"י ביטול אמיתי).

כשם שזה בנוגע להעבודה של כל יחיד לעצמו, כך גם בנוגע להעבודה דכללות דורנו זה – שצריכים לדעת את מעלת הדור (כנסס על גבי ענק), דור האחרון בגלות ודור הראשון של הגאולה [כמובן מכל הסימנים המובאים בגמרא, וכמו שבעל הגאולה העיד כבר (לפני שנים) שכבר סיימו הכל, ורק צריך להיות "עמדו הכן כולכם", לצחצח את הכפתורים האחרונים], בכדי שניצלו את הכחות שישנם בכדי לסיים את אחרוני הפכים קטנים וה"שיריים" של העבודה, ועי"ז – להביא את הגאולה בפועל ממש.

(משיחות ש"פ קרח, אדר"ח תמוז ה'תשנ"א – מונה, תרגום מאידית)

ד. [.] עד"ז בנוגע לענייננו: נשיא דורנו "הוא הכל", ולכן לא שייך ששיגו אותו בהבנה והשגה; אפשר להבין "חלק" ממנו בלבד, אבל כיון ש"הוא הכל" מבינים רק את החיצוניות. ההוראה מזה: כיון שלא שייך להבין את "הנשיא הוא הכל", לכן יש "לתפוס" אותו בקבלת-עול דוקא, עם רעותא-דליבא.

ובפשוטות: מה שנשיא דורנו ציוה לעשות – יש לעשות, אפילו אם לא מבינים זאת ע"פ שכל, הבנה והשגה, ודוקא עי"ז תופסים את "הנשיא הוא הכל", כנ"ל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חוקת ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

הקשר דפרשת "חוקת" לזמן הגאולה

"חוקת" – הו"ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – ע"פ מארז"ל¹ "שלשה באין בהיסח הדעת. . . משיח מציאה"², שהפירוש ד"היסח הדעת"³, הוא, "למעלה מבחי' הדעת"⁴, היינו, שהדעת בזמן הזה אינו בערך כלל להדעת שיתגלה בביאת משיח צדקנו, כשיקויים היעוד "מלאה הארץ דעה את ה"⁵, "כולם ידעו אותי"⁶.

ועד"ז בנוגע לזמן הגאולה שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דילוג על כל החשבונות שע"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח"⁷) שהקב"ה "דילג על הקץ"⁸, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקיצין שהרי לפני ריבוי שנים כבר "כלו כל הקיצין"⁹, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"¹⁰, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹¹.

ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקותי תלכו"¹², דקאי על העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה דדורנו זה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של מסירת-נפש.

[.] ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם שמהפכים ומשנים השם דגלות לגאולה, ע"י המשכת האל"ף, אלופו של עולם, שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"¹³.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיכף ומיד ממש ובפועל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל גם מלשון מישוש בידים, בגשמיות ממש, ביש הנברא שמתאחד עם יש האמיתית¹⁴.

(משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תש"נ – בלתי מוגה)

(1) סנהדרין צו, א.

(2) ולהעיר ממש" (תהלים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי" – שביאת דוד מלכא משיחא היא באופן של מציאה.

(3) שבודאי אינו כפשוטו, שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא", ומבקשים ג"פ ביום "ותחזינה עינינו בשובך לציון", ובימות החול מבקשים גם "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – תפלה ובקשה, שהיא גם מלשון הבטחה.

(4) אגה"ק ס"ד.

(5) ישע"י יא, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים בסופו.

(6) ירמ' לא, לג.

(7) בא יב, מג.

בסגנון אחר: "פרשה זו" (טענת קרח) כפי שהיא ב"מדרש רבי) תנחומא" – בגאולה העתידה לבוא – הרי היא בענין "יפה (נדרשת)", שלימות ותכלית הטוב. משא"כ ע"ד הפשט – כפי שהענינים הם בזמן הזה, והיום לעשותם (עולם העשי', עולם הפשט) – העולם עדיין אינו בהסדר דתכלית השלימות שיהי' רק לע"ל, לאחר ש"שלימות ביור התחתון עי"ז שמקבל מלמעלה ממנו.

וי"ל שמעין העבודה דלע"ל הוא גם בזמן הגלות, כפי שזה הי' אצל בעל הגאולה – כי לאחר העבודה במשך כל הדורות שלפנ"ז, כולל – עבודת רבותינו נשיאינו בחצי כדור העליון, באופן דלמעלה למטה (שהגבורות טפלים ובטלים ומקבלים מהחסדים) – אז יכול להיות סדר העבודה מלמטה למעלה, שמחצי כדור התחתון "יגיע" לכל העולם, כולל לחצי כדור העליון, כנ"ל בארוכה.

ג. כשם שכללות העבודה בסדר זמן העולם צריך להיות, שתחילה (בזמן הזה) צ"ל העבודה מלמעלה למטה (המשכת החסד בגבורה), ורק אח"כ אפשר להיות העבודה מלמטה למעלה (כפי שיהי' בכללות לע"ל, ומעין זה בסיום הגלות) – כמו"כ הוא בפרטיות יותר בהעבודה מלמטה למעלה גופא, שצ"ל בזה ה"כהן" – כ"ק מו"ח אדמו"ר שנותן ההוראות ומשפיע כחות לכל בני"ל לעשות העבודה דהפצת היהדות והפצת המעינות חוצה בחצי כדור התחתון גופא.

וגם ענין זה לומדים מכללות תוכן הפרשה – שמדובר שם אודות מחלוקת וערעור קרח ועדתו על הכהונה, וע"י הירידה ניתוסף עלי' – תוקף וחיזוק ככהונת אהרן, ע"י האותות ומופתים שאירעו אז¹¹, כולל "והנה פרח מטה אהרן גו"¹², "למשמרת לאות – לזכרון שבחתי באהרן הכהן כו"¹², עד לענין דמתנות כהונה,

"לפי שבא קרח וערער על הכהונה, בא הכתוב ונתן לו כ"ד מתנות כהונה בברית מלח עולם"¹³, שזה פעל תוקף בענין הכהונה, "הריני כותב וחותם לך ומעלה בערכאי"¹³.

ועד"ז הי' ע"י הגאולה די"ב-י"ג תמוז, שע"י ה"ערעור" דהמאסר, באה הגאולה שהבטיחה שעבודתו בהרצת התורה וחיזוק הדת ימשך ובאופן ד"ברית עולם", וביתרון גדול לגבי לפנ"ז – כפי שזה נפעל עם בואו לחצי כדור התחתון, כולל ובמיוחד – עילוי באהבת ישראל ואחדות ישראל, שבה מתבטאת עבודת הכהן, איש החסד – "הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרן לתורה"¹⁴.

ובפרטיות יותר: דובר פעם¹⁵ שהערעור דקרח ועדתו על כהונת אהרן הי' (לא על עצם ענין הכהונה, שזה רצו, "ובקשתם גם כהונה", אלא) על זה שאהרן הכהן הוא משפיע לבני"ל [כמבואר בחסידות בענין "בהעלותך את הנרות", שע"י הדלקת נרות המנורה "העלה" אהרן את כל בני"ל לדרגתו] – וטענו: "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'", כשם שישנה המעלה בכהנים בזה שהם מובדלים מעניני העולם, ישנה גם מעלה ב"כל העדה" שמתעסקים עם עניני העולם ועושים מהם כלים לאלקות, ואדרבה: עיקר הכוונה היא – שיעשו מה"תחתונים" דירה לו ית', ומכיון ש"כל העדה כולם קדושים" – "מדוע תתנשאו על קהל ה'", מדוע שאהרן יתנשא מעל קהל ה'.

הטעות של קרח התבטא בכך, אשר אע"פ שצ"ל מחיצה בין הכהן גדול ליהודים אחרים, "עליונים" ו"תחתונים", צריך הכהן גדול (ונשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר בדורנו) להשפיע מקדושתו על יהודים אחרים;

(13) פרש"י פרשתנו יח, ח.

(14) אבות פ"א מ"ב.

(15) לקו"ש ח"ח ע' 116 ואילך.

(11) ראה לקו"ש חכ"ב ע' 113.

(12) פרשתנו ז', כה ובפרש"י.

ולאחרי שלימות עבודה זו, תתגלה לע"ל מעלת המקבל ומעלת התחתון.

ויש להוסיף, שזה נרמז גם באות של "פרח מטה אהרן": כל נשיא שבט הביא את מטהו המיוחד שלו, "ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד גו", ואהרן הביא את מטהו המיוחד שלו – בכדי שיראו את האות איך ש"פרח מטה אהרן" ועי"ז ידעו ש"בחרתי באהרן"; אולם בפסוק כתוב¹⁶ "ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה גו" ומטה אהרן **בתוך מטותם**.¹⁷ ויש לומר הפירוש בזה, שנוסף לכך שכל בני יראו את מעלתו של אהרן – שהוא יחי, בתוך מטותם, קשור עם אהרן, עי"ז שבהם נמשך (מטה) אהרן, "בתוך מטותם", ע"ד "ושכנתי בתוכם" – בתוך כל אחד ואחד¹⁷.

ועפ"ז יובן גם המשך העניין: לאחרי שבני יראו את האות של "פרח מטה אהרן ("ויראו")" – כתוב "ויקחו איש מטהו"¹⁸, דלכאורה מאי קמ"ל ונפק"מ? ויש לומר, שזה בא להסביר, שלאחרי פעולת ההשפעה ממטה אהרן בכל שאר המטות ("בתוך מטותם"), זה נמשך לכל שבט (מטה) **בנפרד, לפי ענינו ועבודתו** – עי"ז ש"ויקחו איש מטהו", מטה שלו דוקא, ע"פ העבודה פרטית של כל שבט לחוד.

ד. והלימוד מזה לכאו"א:

אע"פ שהעבודה בחצי כדור התחתון היא למעשה חידושו של בעל הגאולה לגבי הנשיאים שלפניו, הרי הוא מוסר זה לכל אנשי הדור לעשות העבודה. כי ביחד עם זה שנשיא הדור הוא מרומם ונעלה מאנשי הדור, הרי הוא נמצא **בתוך מטותם**, בתוך כל אחד ואחד, וזה **נמשך** לכאו"א בעבודתו כאשר "ויקחו איש מטהו", בהעבודה פרטית של כל יהודי.

(16) פרשתנו יז, כא.

(17) תרומה כה, ח ובפי' האלשיך עה"פ. ועוד.

(18) פרשתנו שם, כד.

מזה מובן, שכאו"א בדור זה מקבל את הכח של נשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר לעשות את עבודת הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה באופן הכי חזק ונרחב (מטה ומקל) (כפי שזה נפעל בחצי כדור התחתון), עד שזה פועל בכל העולם כולו (גם בחצי כדור העליון).

ה. [. .] ויהי רצון, שההוספה הנ"ל ב"מעשינו ועבודתנו", נוסף על כל הענינים שפעלו רבותינו נשיאינו במשך הדורות בחצי כדור העליון, ועאכו"כ ההוספה בזה ע"י נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר בחצי כדור התחתון – תביא כבר תומ"י ממש את הגאולה בפועל, בחודש הרביעי דשנת תשמ"ט, בחוץ לארץ בחצי כדור התחתון,

כי לאחר העילוי הנ"ל דחודש הרביעי והעבודה בחצי כדור התחתון – צריכים לדעת, שאין זה מגיע כלל להעיקר – גאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

אמנם, "פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא", וכמדובר לעיל (הפירוש הפנימי) שזה מרמז על כוונת קרח **למעליותא** (מעלת המקבל לע"ל) – בנוגע **לפשט** בעוה"ז במעשה בפשטות – שע"פ תורה הוא **העיקר** צריך להיות עוד ביהי"כ, ביהמ"ד, ישיבה, ת"ת וכו'.

ויתירה מזו: אפילו אחרי ריבוי העבודה בזמן הגלות כשכבר מגיעים בפועל בעוה"ז להעבודה בחצי כדור התחתון (מעלת המקבל), עם כל המעלות שבה – הרי עדיין אין זה כמאן דבעי למהוי¹⁹;

אמנם ישנם כו"כ ענינים אשר הינם בדוגמת הגאולה – ענין הצדקה (אשר גואל החיית) את נפש הענין, ענין התפלה²⁰, ועוד כמה וכמה עניני תומ"צ, ועד שיכולים לטעון ("יפה נדרשת") שישנם ענינים אשר הינם

(19) כתובות סז, א.

(20) נפש כל אחד מישראל יוצאת מהגלות והשבוי

לפי שעה בחיי שעה זו תפלה כו' (אגה"ק ס"ד).

איך יכול 'חלק' להבין 'הכל'?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק "וישלח ישראל מלאכים גו" אמר רש"י "כי הנשיא הוא הכל".

הענין ד"הנשיא הוא הכל" (שדובר באריכות בתחילת השיחה²), הוא גם בנוגע לנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר "שמו אשר יקראו לו" בלשון-הקודש הוא – "נשיא".

כך קוראים לו כולם, אפי' אלו שעדיין לא מתנהגים לפי הוראותיו³, ופיהם מעיד עליהם. ולכן יש לקיים את כל הוראותיו – שהרי הוא הנשיא ו"הנשיא הוא הכל".

ב. במילא, גם כאשר ישנם שאלות על הנשיא ועל דבריו, יש לידע שכאשר מדברים על שאלות ונשיא – אין פלא כלל שיש שאלות, מאחר ו"הנשיא הוא הכל", וישנו כלל בספרי החקירה⁴ ש"הכל" הוא גדול מה"חלק".

[באם יאמרו ל"עמא דבר" ש"הכל" זה יותר מ"חלק", הרי יסתכל על הדובר כעל אדם לא נורמלי, משום שבא לומר לו דבר הכי פשוט; אבל לחכמת החקירה יש טבע ותכונה לעשות מדברים הכי פשוטים סגנון ונוסח של כלל ולומר שהם מושכלות ראשונות... ובמילא עושים גם מזה כלל – ש"הכל" גדול מה"חלק"]

וכיון ש(היחיד) הוא רק חלק (מהנשיא) – אין פלא כלל שאינו מבין את הנשיא שהוא "הכל", שהרי איך יכול "חלק" להבין "הכל"?

הפלא הוא שה"חלק" מבין משהו מ"הכל", שהרי "כשאתה תופס במקצת (או בחלק, כשתי הגרסאות בזה) מן העצם אתה תופס בכולו"⁵, כלומר, שחלק מהעצם הוא בדיוק כמו העצם עצמו – וא"כ היתכן שהוא יבין בו (גם בחלק) משהו?

ג. ועל-דרך ה"נשיא" שלמעלה – מלך מלכי המלכים הקב"ה:

אי אפשר (ס'איז ניט שייך") להבין ולהשיג משהו מחכמתו ורצונו של הקב"ה, מאחר ו"חכמתו ורצונו של הקב"ה והקב"ה בכבודו ובעצמו כולא חד"⁶, ובמילא אין פלא כלל כשלא מבינים את "חכמתו ורצונו של הקב"ה".

הפלא הוא, כאשר כן מבינים משהו בתורה ומצוות ("חכמתו ורצונו של הקב"ה").

וכמבואר עה"פ⁷ "זאת חוקת התורה", שכל התורה והמצוות הם בבחי' "חוקה"⁸, למעלה מהבנה והשגה, ואפילו כשמבינים משהו הרי זה רק **חלק ומקצת** מכל הענין.

(1) פרשתנו כא, כא.

פט"ו.

(2) סעיפים מא; נה ואילך ("שיחות קודש" תשמ"א ח"ד ע' 33, 45 ואילך). וראה בכ"ז גם בלקו"ש חל"ג ע' 131 ואילך.

(6) תניא פ"ד (ח, א).

(7) ריש פרשתנו.

(8) ראה ד"ה הוי' לי בעוזרי תרפ"ז פ"ג (סה"מ תרפ"ז ע' חיותו).

(3) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1062 (בנוגע ל"לולב"), ושם ע'

1064 – ההוראה מזה, שגם יהודי כזה מרגיש שזהו חיותו.

(4) ראה שער כוונת הפרקים (לר"י חריזי) למו"ח ח"א

(5) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סי' קטז. ובהערה 122 שם. וש"נ.

(רג). וראה לקו"ש ח"ח ע' 130.

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל – שכל יהודי, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות השופט ויועץ הדור. ומשפיעים כך גם על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם – באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתר, עם כל פרטיהם ופרטי פרטיהם נעשה רשות היחיד חדור בנקודה אחת ויחידה דיחידו של עולם (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"), כפי שמגלה את עצמו "בקרבונו" ע"י "נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור ש"הוא הכל", "צדיק יסוד עולם",

ע"ד אבן השתי' – שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנז וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי – שממנו הושתת כל העולם כולו). (משיחת ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תנש"א – מוגה)

מוכרח להיות "משה" בכל דור ודור שבו מלובשת נשמת משה

חז"ל אומרים ש"אתפשוטא דמשה בכל דרא ודרא" – שנשמת משה מתלבשת ב"חכמה הדור עיני העדה" שבכל דור ודור, ובמיוחד בנשיא הדור, ש"אין דור שאין בו כמשה" (מוכרח להיות "משה" בכל דור ודור שבו מלובשת נשמת משה).

[ואע"פ שזה לא גופו של משה – אבל היות ו"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים", אזי חיי משה אינם החיים הבשריים של גופו, אלא החיים הרוחניים של נשמתו; והחיים הרוחניים שלו נשארים נצחיים בעולם הזה הגשמי ע"ז שהם מתלבשים בגוף של נשיא הדור שבכל דור ודור].

(לקוטי-שיחות חכ"ו ע' 7 - תרגום מאידית)

המדור מוקדש לזכות

ר' מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו ולזכות מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל שתחי' ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפ"ש בגו"ר ולזיווג הגון ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות צבי בן חי' רחל לרפ"ש וקרובה

נעלים יותר – כמאחז"ל²¹ "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא", ע"ז מגיעים בעצמות ומהות, תענוג הבורא (משא"כ עוה"ב הוא בעיקר גילוי תענוג נברא)²², ובפרט ע"י הפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון וכו' וכו' – על כך טוען כל יהודי, "נער ישראל ואוהבהו"²³ (הבן חמש למקרא ששייך דוקא ללימוד הפשט) – דרשות הינן "יפה נדרשת", אבל זוהי "דרשה" (בתורה) גאולה רוחנית, אבל הוא הרי מחכה לו בכל יום שיבוא גאולה כפשוטה²⁴. ה"נער ישראל" צועק: אנו רוצים את הגאולה בפשטות, בעולם העשי'!

לומדים בתורה אודות ענין הגאולה (ובפרט ברמב"ם סוף הל' מלכים), וכל העוסק בתורת כו' כאילו כו' –

צועק ה"נער ישראל": "עד מתי קץ הפלאות"²⁵ – אחכה בכל יום להגאולה כפשוטה, בפשטות ממש, באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר זה – הנה הגאולה בפועל!

וכאשר ה"נער ישראל" מכריז "עד מתי" מתוך צעקה אמיתית – הרי כטבע האב ועאכו"כ אבינו שבשמים – שמקיים את בקשתו.

(21) אבות פ"ד מי"ז.

(22) ראה המשך וככה תרל"ז פי"ב ואילך.

(23) הושע יא, א.

(24) שהרי הגילוי דתענוג נברא שיהי' לעיל נוגע לשלימות המשכת העצמות – ראה לקו"ש ח"ה ע' 245.

(25) דניאל יב, ו.

וכידוע הסיפור עם גדול בישראל, אשר אמר שבבואו למעלה (אחרי מאה ועשרים שנה) יעשה רעש (שהי' ראוי לכך) שהקב"ה יביא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין לא באה – אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גרם לו "לשכוח" כביכול בנוגע להבטחתו;

[כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בחיוק: היות שמישיח עדיין לא בא – כנראה שלמעלה מצאו עצה איך לפעול אצל אותו גדול לדחות זאת...]

יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על דעת רבים, אשר אז הרי הדין הוא²⁶ ש"אין לו התרה בלא דעתם". אפילו אם יפעלו אצל אחד או אחדים, הרי זה לא יעזור, משום שפסק הדין בתורת ה' הוא, שנדר על דעת רבים נשאר בקיומו.

המסקנה מכל האמור לעיל – שתיכף ומיד ממש תבוא בפועל הגאולה האמיתית והשלימה, ע"י משיח צדקנו, וכל בני' הולכים, ביחד עם בתיהם, בתי תורה תפלה וצדקה²⁷, לארץ הקודש, ולירושלים עיר הקודש, בביהמ"ק השלישי, בקדש הקדשים, ומתגלה שם מטה אהרן אשר מונח שם למשמרת, ו"יפרח בימיו צדיק – שבימיו (של משיח) תחזור הכהונה ויפרח מטה אהרן"²⁸ ומשה ואהרן עמהם.

(26) רמב"ם הל' שבועות פ"ו ה"ח, טושו"ע יו"ד סרכ"ח סכ"א.

(27) ראה מגילה כט, א.

(28) תהלים עב, ז ובבעה"ט עה"פ.

המדור מוקדש

לזכות ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו גינזבורג ולזכות וקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

החידוש המיוחד בנשיא דורנו לגבי הנשיאים שלפניו

ב' קטעים ממאמר ד"ה זה יתנו גו', שנאמר בהתוועדות ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח אדר ה'תשמ"ח – בלתי מוגה

[. .] וי"ל, שכעין זה מצינו גם בדור המדבר, שהי' ענין של העדר החיים בדור המדבר לפני הכניסה לארץ ישראל, וגם אצל משה רבינו, הרי: א' ירידה זו בבחי' היפך החיים פעלה בירור גם במקום הכי תחתון. ב' עי"ז נעשה אח"כ העלי' דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, ועד שזה הי' הכנה לכיבוש ארץ כנען לעשות ממנה ארץ ישראל, היינו לא רק לעשות ארץ ישראל ברוחניות בעולם הנשמות, אלא יתירה מזו, בארץ כנען שמעשי' מקולקלים מכל האומות, ואפילו מארץ מצרים, שהרי ארץ מצרים כבר נתבררה לפני מ"ת כמ"ש גם אתה תתן בידינו זבחים ועולות וכתוב ויהי בשלח פרעה את העם וגו', משא"כ כנען הי' בתכלית הירידה (גם לאחרי מ"ת, לאחרי ביטול הגזירה דעליונים לא ירדו למטה כו'), ועי' כיבוש יהושע נעשה בהם ההפיכה מארץ כנען לארץ ישראל.

ואילו זכו היתה אז גאולה שלימה ונצחית שאין אחרי' גלות (באם היתה הכניסה לארץ ע"י משה רבינו), כולל הענין דחיים נצחיים שע"י תחיית המתים, ומה שלא הי' כן בפועל הוא משום שלא זכו. אבל לאחרי ריבוי העבודה במשך זמן הגלות, כולל העבודה במקום הקליפות והעדר החיים שבה, שיש בה ב' הענינים הנ"ל – א' בירור במקום הכי תחתון, וב' שע"ז נעשה הכנה לעלי' דתחיית המתים, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, חיים נצחיים שאין אחריהם הפסק, שתחיית המתים הוא דוקא מעצמותו ית' – הרי עתה יזכו לתחיית המתים ולא רק תחיית המתים (המשכת חיים נצחיים מעצמותו ית') באופן כללי, אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מישראל, לנשמה זו ולגוף זה עם כל רמ"ח אברים ושס"ה גידים וחלקו בעולם וכו'. ועי"ד המבואר בדרושי אדמו"ר האמצעי בנוגע להתבוננות, שאינו מספיק להתבוננות באופן כללי וצריכים גם להתבוננות באופן פרטי, כמו"כ הוא גם בענין תחיית המתים שזה יהי' לא רק באופן כללי אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מישראל בפרט. והיינו, שבדור זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, וענין זה הי' רק אצל הדור שלאחרי, משא"כ בגלות זה יזכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא הדור הראשון של הגאולה.

[. .] ובפרט בדור זה האחרון שהוא הדור האחרון של הגלות שנעשה אח"כ הדור הראשון של הגאולה, הרי דור זה עצמו יש בו ב' הענינים, דמצד אחד הרי אכשור דרי בתמי', ומכיון שזהו הדור האחרון של הגלות הרי ירידת הדורות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי בדור זה תהי' הגאולה שזהו ענין חדש לגמרי, וכמ"ש כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, כידוע הפירוש בזה, שהנפלאות דלע"ל יהיו נפלאות (בבחי' פלא) אפילו לגבי הגילוי דיציאת

מצרים, דביצי"מ אמרז"ל אני ולא מלאך כו' אני ולא שרף כו' אני ולא שליח אני ה' אני הוא ולא אחר, ששולל כאן ד' מדרגות, גם עולם הד', עולם האצילות, היינו שהי' גילוי העצמות, ומ"מ הגילוי דלע"ל הוא בבחי' נפלאות לגבי גילוי זה. וטעם הדבר מובן ע"פ הידוע (ומבואר לעיל) שכל ירידה היא לצורך עלי', ולפי ערך גודל הירידה כך היא העלי' הבאה על ידה, ולכן הי' ביצי"מ גילוי עצום זה, משום שבא לאחרי ירידה לערות הארץ וקרב הארץ וכו', אמנם הירידה בגלות האחרון היא למטה יותר, ולכן העלי' מירידה זו היא נעלית יותר. ומזה גם מובן בנוגע לנשיא הדור, שממנו נמשך החיות והכח כו' לכל אנשי הדור לעבוד עבודתם, שהנשיא של דור זה (האחרון בגלות והראשון של הגאולה) יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפנ"ז. וכמו שהוא בכל עניני התורה, שכל הענינים נמסרו למשה מסיני, ויחד עם זה הרי צ"ל בהם ענין של חידוש, בכל יום יהיו בעיניך חדשים (ולא רק כחדשים), ועד להחייב דלאפשא לה, וכלשון רז"ל כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני, לחדש דייקא (ובפרט שבמ"א הגירסא היא לומר וכיו"ב, וי"ל ששתי הגירסאות אמיתיות הנה, כי תחלה צ"ל "לומר", ואח"כ עולים מן הקל אל הכבד "לחדש" בתורה). וזהו הטעם מה שבכל אחד ממאמרים אלו מתחילים בענינים המשותפים שבדרושי מחצית השקל, ורק אח"כ מבואר החידוש של נשיא זה, מכיון שהסדר הוא מן הקל אל הכבד.

הסתלקות היתה בדור השמיני משא"כ בדורנו זה

החידוש דדורנו – הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו זה – הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה – נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ, אלא אדרבה – מיתוספת שלימות נעלית יותר בזה [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב", בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות ("נעמט מען אויף") "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמישח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו, עד "תורה חדשה מאתי תצא".

(משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

נשיא הדור הוא על-דרך אבן השתי' שקיימת תמיד בלי שינויים, אפילו לא השינוי דגניזה

. . כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועץ" דביתם ובני ביתם, וצריכים להנהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.